

gejstring Døden i Møde for sin Sag.
»Livet er intet, Sagen er alt«.

Et Lyssglimt var der i 1905, da kunde de arbejde i Dagens fulde Lys, ukontrolleret, fordi de fik en Slags Frihed. Men den blev snart igen taget fra dem, og det underjordiske Arbejde begyndte paany, det stille Arbejde, hvis Frugter en skøn Dag vilde komme frem i fuldt Lys. som en moden Revolution.

Det store mørke Rusland kender intet til, hvilke Kræfter, hvilket Mod, der boer i Nutidens Mænd og Kvinder. Det sover sin tunge Søvn, rejser sig bare engang for at gi' et Dask til det ulykkelige Finland eller til Jøderne, bruger sin Knut og troer derved at skaffe sig Lydighed, og sover saa videre. Men for hvert Slag skabes der flere Arbejdere i det underjordiske Værksted.

Anna Mironowna havde en egen betagende Magt over sine Tilhørere. Enkeltheden i hendes Person, hendes dybe, alvorlige Øjne, der beholdt sit melankolske Udtryk, selv om Læberne smilte, stemte En vemodig. Og man følte med de russiske Kvinder, følte, at saadan maa de se ud alle de, der kæmper Befrielsens Kamp i de underjordiske Huler, og som har hemmelige Trykkerier i Loftsrum og Kvistværelser.

Hvert Lands Kvinder har sin Maade at kæmpe paa for at opnaa Borgerret. Og jeg haaber og troer, at den Dag, da de russiske Mænd faar sin Frihed ved Hjælp af Kvinderne, der hele Tiden har været deres Kammerater og Medborgere i Kampen, vil de ikke glemme deres Søstre, men give dem den samme Frihed, som de selv en skøn Dag maa og vil faa.

Fr. Mørck.

Fra Rigsdagen.

Vi mener, det kan interessere vore Medlemmer — efter Rigsdagstidendes Referat — at læse Uddrag af de to Taler, hvormed Ordføreren for Rigsdagens største Parti, *Hr. J. C. Christensen*, og Regeringens Chef, *Hr. Klaus Bernitsen*, indledte Rigsdagssamlingen.

J. C. Christensen: Det er i Aar 10 Aar siden, jeg havde den Ære at indlede Forhandlingen om Finansloven. Det kunde da være fristende at kaste et Tilbageblik paa de Begivenheder, der have fundet Sted i de 10 Aar, og det Arbejde der er gjort i de 10 Aar; men jeg skal ikke falde for denne Fristelse. Det Arbejde, der er gjort, er saa stort og omfattende, at det vilde føre os for vidt, om jeg endog blot i korte Træk vilde forsøge at give en Oversigt over det. Vidner om det Arbejde findes i Lovtidenden og paa Finansloven og, hvad mere er, findes ude i Livet. En Oversigt fra min Side er derfor overflødig. Ikke heller skal jeg komme ind paa de Begivenheder af politisk og af personlig Natur, som have fundet Sted her i det sidste Par Aar. Jeg vil i det hele lade det Tidsrum af 10 Aar ligge med alt dets onde og alt dets gode og derimod vende mig imod de Opgaver, der efter min Mening ligger for os herinde, og sige et Par Ord, dels om dem og dels om de Betingelser, vi have for at løse dem. Det er saa meget mere naturligt, at jeg vender mig mod den Tid, der kommer, som vi i Aar staa ikke alene med et nyt Ministerium, hvad der i det sidste Aars Tid ikke har været saa sjældent, men ogsaa med en næsten helt ny Rigsdag.

Jeg mener, at der særlig er 3 Omraader, med hvilke vi komme til at beskæftige os — med det første af disse dog ikke saa meget, thi det er i det væsentligste færdigt fra Rigsdagen, det er Forsvarsspørgsmaalet. Rigsdagen har angaaende dette Spørgsmaal i Hovedsagen truffet sin Afgørelse og Folket har truffet sin Afgørelse, ikke mindre end to Gange, saa det, der nu ligger for paa dette Omraade, ligger væsentlig for Ministeriet og Administrationen. Man kan kun ønske Ministeriet Lykke til at gennemføre denne Samling Love paa saa god en Maade som muligt, ønske det Lykke til at faa Pengene anvendte paa saa god en Maade som muligt, faa det bedst mulige ud af de Penge, som ere bevilgede — de mange Penge, kan jeg tilføje, som ere bevilgede. Det har været en Nødvendighed at faa denne Sag i Orden, det har været en Nødvendighed at bevilge disse mange Penge, vi maa da haabe, at de blive saa vel anvendte som muligt. Der er til de store Udgifter anvist ogsaa nye Indtægter, og det er min Overbevisning, at med den Stigning af Skatten, der er anvist, ville disse Udgifter kunne blive dækkede, i det lange Løb endog til Overflod. Alligevel vil der paa dette Omraade

findes enkelte Spørgsmaal, som det vil blive nødvendigt for Rigsdagen at beskæftige sig med, om ikke straks saa i kommende Aar.

Jeg skal minde om et Spørgsmaal, der ved Behandlingen af Forsvarslovene kun delvis blev løst, idet Sagen blev skudt ud indtil 1. April 1911. Det er Spørgsmaalet om Musikken. Et andet Spørgsmaal, som er vigtigere, blev heller ikke løst, det er Spørgsmaalet om Tilgangen af Befalingsmænd ved Hær og Flaade og om deres Uddannelse. Der blev truffet en Bestemmelse i Lovene om, at Ministeriet inden 1914 skulde forelægge et Lovforslag i saa Henseende. Det er meget vigtigt, at dette Lovforslag bliver saa godt og vel overvejet som muligt, og at det saa bliver behandlet saa godt som muligt af Lovgivningsmagten, thi det har en overordentlig stor Betydning, at Hær og Flaade forsynes med en Stamme af Befalingsmænd, baade i de højere og i de lavere Grader, der har Forstaaelse af deres Opgave og det Materiale, der arbejdes med. Og for saa vidt den højtærede Forsvarsminister allerede har udtalt sig — og det har han jo — om, at det er hans Agt at gøre sit til, at det, man populært kalder Tønen i Hæren, kan forbedres, er jeg overbevist om, at han specielt fra den Side i Salen, hvortil jeg hører, vil nyde den allerfortrinligste Støtte.

Det er mange Penge, der ydes til vort Forsvar. Jeg har nævnt, at det var nødvendigt at yde disse Penge — man kan kalde det en sørgelig Nødvendighed, om man vil, men nødvendigt er det. De Nedsættelser af Militærudgifterne, som vi ønske, og som man sikkert trindt omkring i Landene ønsker, tror jeg ikke, man kan faa, før der bliver afsluttet internationale Oversenskomster derom. Jeg har i det lange Løb naaet den Overbevisning, at det gaar ikke an for et enkelt Land, og allerminst for et lille Land som vort, ensidigt at indskrænke Militærvæsenet saaledes, at Landet ikke kan løse de Opgaver, som kræves af det. Men jeg er lige saa stærkt som tidligere besjælet af Ønsket om, at man ved de Forhandlinger, som finde Sted mellem Landene, maa kunne naa til de attraaede Nedsættelser. Jeg tror ikke, Folkene i det lange Løb kunne bære de store Udgifter, som paalægges dem til Ordningen af deres Forsvar.

Det andet Omraade, jeg vil sige et Par Ord om ved denne Lejlighed, er langt mere aktuelt, for at udtrykke det med et fremmed Ord, end det, jeg har talt om; thi dette er afgjort ved Valgene. Det, der meget mere ligger